

DR. FR. KOS:

ROKOPIS SIMONA JENKA.

(KONEC.)

Anabaptist.

(Str. 164–166.)

Kislega še vedno lica
Vozi Karon stergan čoln,
V čolnu duše, kih pravica
Kliče pred Minosov tron.

Dve ste duši v čoln stopili
Brez trebuho, brez peta,
Ravno kar ste se ločili
Od prijaznega mesa.

„Dva junaka iz Ljubljane!“
Čmerni Karon zanosla,
Ko ob bregu čoln obstane;
'Z čolna stopita duha.

Veličastno, kot en paša,
Na prestolu kralj sedi,
K prvemu obrnjen vpraša:
Kak si se poslužil dni?

„Nič po krajnski, nichts, ich bitte,
Damit geh't's mir nimmer recht;
's ding ist bei uns nicht mehr sitte.
Ist für noble leut' zu schlecht.“

Minos gleda gor debelo;
Sam ne ve, če bi verjel,
Da pod se Ljubljano belo
Silni Nemeč bi bil vzel.

K družemu se zdaj oberne,
Nemškovači začne z njim;
„Niks tajč, hitro ta zaverne,
Jest le krajnsko govorim.“

Nemca v nemški raj postavi,
Kjer je zelje, pije pir;
Krajnca v raj slovenski spravi,
Kjer je žgance in krompir.

Stari urbar še poiše,
Jezen zgrabi za pero,
Pa ime Ljubljane zbríše,
Ričet da j' ime novo.

21. decembra 1856.

Zakaj pa jaz ne morem spati?

(Str. 115, 116.)

Zakaj pa jaz ne morem spati?
Saj solnce spanja mi ne krati,
Že davnej je za goro šlo;
Tud' tica pevka me ne moti,
Zakaj sedaj molči v tamnoti:
Vender še čuje mi oko.

Zakaj pa jaz ne morem spati?
Saj roža spanja mi ne krati,
Zaperla pisani je cvet
Ne moti me rib bistrih čeda,
Že davnej tma vodo obseda,
Potihnil v nji življenja sled.

Kaj družega ne da mi spati:
Tam zvezda na nebeški trati
Mi mirno spati ne pusti,
To ti si, ko sva se ločila,
Za pričo tiho odločila
I ž njo moj duh zdaj govori.

Nji izročujem želje svoje,
V nji berem zopet želje tvoje,
I serce svoje ž njim pojim,
To nado sladko vanj mi lije,
To lepši mi kot solnce sije,
I torej pride, da ne spim.

6. oktobra 1853.

Časi i človek.

(Str. 70, 72.)

Ko solnce še čez raj vshajalo,
Človeku srečnimu sijalo,
Nadlog nobenih vid'lo ni;
Kako lepo tačas na sveti
Pač moglo biti je živeti
Brez kake tuge mirne dni!
Zakaj ti časi pretečeni
Vsi meni so zaperti?
Zakaj je od zibeli k smerti
Tak kratek tek odločen meni?

I ko potem dni sreče plodnih
Doživel v časih bolj prihodnih
Je dokaj sveta gospodar,